

MELKISEDEKI ÕPETUSED HOMMIKUMAAL

SAALEMI religiooni varased õpetajad jõudsid ka Aafrika ja Euraasia kaugeimate hõimudeni, jutlustades alati Machiventa evangeeliumi inimese usust ainsasse kõiksesse Jumalasse ja usaldusest tema vastu kui jumaliku soosingu ainsast hinnast. Kogu Saalemist ja teistest keskustest lähtuv varane välismisjonitöö põhines Melkisedeki lepingul Aabrahamiga. Ühegi teise religiooni misjonärid pole Urantial olnud entusiastlikumad ja aktiivsemad kui need üllad mehed ja naised, kes kandsid Melkisedeki õpetust üle kogu idapoolkera. Neid misjonäre värvati paljude rahvaste ja rasside seast ning nad levitasid oma õpetusi eeskätt põliselanikest pöördunute kaudu. Nad asutasid maailma erinevates paikades koolituskeskusi, kus õpetasid põliselanikele Saalemi religiooni ja volitasid seejärel neid omakorda oma rahva seas õpetustööd tegema.

1. SAALEMI ÕPETUSED VEEDADE INDIAS

¹ India oli Melkisedeki päevil kosmopoliitiline riik, mis alles hiljuti oli sattunud põhjast ja läänest saabunud aaria-andiidi vallutajate poliitilise ja usulise ülemvõimu alla. Tol ajal olid aarialased tunginud ulatuslikumalt vaid poolsaare põhja- ja lääneossa. Need veedadesse usuvad uustulnukad olid toonud kaasa paljud oma hõimujumalused. Nende religioossed palveldamiskombed järgisid üsna täpselt varasemate andiitidest esivanemate tseremooniaid, milles isa tegutses ikka veel preestrina ja ema preestrinnana ning perekonna tuleaset kasutati altarina.

² Veedakultus oli tol ajal alles arenemas ja muutumais braahmanidest õpetajatepreestrite kasti suunamisel, kes võtsid üha laiemalt leviva palveldamisrituaali järkjärgult oma kontrolli alla. Kunagised kolmkümmend kolm aaria jumalust olid selleks ajaks, kui Saalemi misjonärid Põhja-Indiasse jõudsid, juba üsna ühtesulanud.

³ Nende aarialaste polüteism oli varasema monotheismi mandunud vorm, mis tekkis seoses nende eraldumisega hõimudeks, kuna iga hõim austas oma jumalat. Teise Kristuse-eelse aastatuhande esimestel sajanditel oli sellest andiitide Mesopotaamia algse monotheismi ja kolmsuseõpetuse taandarengust saamas taasühendamisprotsess. Need paljud erinevad jumalad koondati taeva issanda Dyaus Pitari, tormaka õhujumala Indra ja kolmepealise tulejumala, maakera is-

sanda, varasemast kolmsusekäsitusest säilinud Agni kolmühtse juhtimise alla.

⁴ Selgelt henoteistlikud arengud sillutasid teed arenenud monoteismile. Kõige iidsem jumalus Agni ülendati taas kogu panteoni isaks ja peaks. Jumaluse printsiip, mida nimetati kord Pradžapatiks, kord Brahmaks, jäi tagaplaanile hilisemate teoloogiliste lahingute tõttu, mis käisid braahmanitest preestrite ja Saalemi õpetajate vahel. *Brahmat* peeti energia-jumalikkuse printsiibiks, mis käivitas kogu veeda panteoni.

⁵ ¶ Saalemi misjonärid kuulutasid Melkisedeki ainsat Jumalat, Kõigekõrgemat taevas. See ei olnud täielikult vastuolus tekkiva arusaamaga Isa-Brahmast kui kõigi jumalate allikast, ent Saalemi doktriin polnud rituaalne ning osutus seetõttu braahmani preestrikonna dogmadele, traditsioonidele ning õpetustele otse vastupidiseks. Braahmanidest preestrid ei leppinud kunagi Saalemi õpetustega pääsemisest usu kaudu ja Jumala soosingust, olenemata sellest, kas rituaalidest ja ohverdamistseremooniatest peetakse kinni või mitte.

⁶ ¶ Jumala usaldamisest ja pääsemisest usu kaudu kõneleva Melkisedeki evangeeliumi tagasilükkamine tähistas India jaoks olulist pöördepunkti. Saalemi misjonärid olid aidanud väga palju kaasa sellele, et usk kõigisse iidsetesse veeda jumalatesse väheneks, kuid juhid, veeda preestrid, keeldusid vastu võtmast Melkisedeki õpetust ainsast Jumalast ja ainsast lihtsast usust.

⁷ Braahmanid koostasid Saalemi õpetajatega võitlemiseks oma aja pühakirjade valimiku ja see kogumik, mida hiljem redigeeriti, on jõudnud nüüdisajani Rigvedana, ühe iidseima pühakirjana. Sellele järgnesid teine, kolmas ja neljas veeda, sedamööda kuidas braahmanid püüdsid oma palveldamis- ja ohverdamisrituaale põlistada, vormida ja rahvaste seas kindlustada. Parimad neist kirjutistest on võrreldavad kõigi teiste samalaadsete kogumikega, kui mõõdupuuks võtta kontseptsioonide ilu ja nägemuste tõesus. Ent mitmete tuhandete Lõuna-India ebauskude, kultuste ja rituaalidega saastudes sai sellest arenenud religioonist järk-järgult kõige kirevam teoloogiline õpetus, mille surelik inimene on kunagi välja mõelnud. Veedasid uurides võib neist leida kõige kõrgemaid ja kõige madalamaid arusaamu Jumalusest, mida on võimalik välja mõelda.

2. BRAHMANISM

¹ Kui Saalemi misjonärid jõudsid draviidide alale Dekkani poolsaare lõunaossa, kohtasid nad oma teel üha tugevamat kastisüsteemi, aarialaste loodud struktuuri, mis pidi ära hoidma rassilise identiteedi kadumise teisest sangikrahvaste kasvava tõusulaine ees. Et selles süsteemis oli kesksel kohal braahmanidest preestrite kast, aeglustas see ühiskonnakord tunduvalt Saalemi õpetajate edasiliikumist. Kastisüsteem ei suutnud aaria rassi päästa, kuid sel õnnestus siiski säilitada braahmanid, kes on oma usulise hegemoonia Indias praeguseni alal hoidnud.

² Ja nüüd, seoses vedismi nõrgenemisega kõrgema tõe tagasilükkamise tulemusena, mõjutasid aarialaste kultust üha enam Dekkanist pärit õpetused. Püüdes meeletlikult vastu seista rassi hävimise ja religiooni hääbumise tõusulainele, hakkas braahmanide kast end kõigist teistest kõrgemale seadma. Nad õpetasid, et jumalusele ohverdamine on iseenesest kõikvõimas vahend, et sel on vastupandamatu jõud. Nad kuulusid, et jumaluse kahest olulisest jumalikust printsibist üks on jumalus Brahma ja teine braahmanidest preesterkond. Ühegi teise Urantia rahva preestrid ei ole sõandanud end oma jumalatest kõrgemale tõsta ning võtta jumalatele suunatud austusavaldusi endale. Ent nad läksid nende pretensioonikate nõudmistega nii absurdelt kaugele, et kogu see ebakindel süsteem varises kokku madalate kultuste ees, mis ümbritsevatest vähem arenenud tsivilisatsioonidest sinna valgusid. Tohtu veeda preesterkond rabeles ise abilt tegevusetuse ja pessimismi musta voolu all, mille nende isekas ning rumal pretensioonikus oli kogu Indias tekitanud, ja uppus viimaks sellesse.

³ Ülemäärane keskendumine iseendale põhjustas mõistagi hirmu oma mina arenguta püsimise ees järjestikuste kehastumiste lõputus ringluses — inimese, looma ja taimena. Ja kõigist saastavatest uskumustest, mis oleksid võinud kinnistuda tekkiva monoteismi külge, polnud ükski nii rumal kui draviidide Dekkanist pärinev uskumus hingede rändamisse — õpetus hingede taaskehastumisest. Usk väsitavas ja monotoonsesse korduvate taaskehastumiste tsüklisse röövis raskustega heitlevatelt surelikelt kauahellitatud lootuse leida surmas pääsemist ja vaimset edasiminekut, mis oli olnud varasema veeda usu osa.

⁴ Pärast seda filosoofiliselt nõrgestavat doktriini mõeldi välja õpetus, mille kohaselt võis igaveseks oma minast pääseda, alistudes kõiksele puhkusele ja rahule absoluutses liidus Brahmaga, kogu loodu ülemhingega. Surelikud soovid ja inimlikud ambitsioonid läm-

matati jõudsalt ja peaaegu hävitati. Enam kui kaks tuhat aastat on India eesrindlikemad vaimuinimesed püüdnud pääseda kõigist ihadest ja see on lõõnud värvavad valla neile hilisematele kultustele ja õpetustele, mis on paljude India rahvaste hinged lausa aheldanud vaimse lootusetuse kütkeisse. Just veeda-aaria tsivilisatsioonil on tulnud maksta Saalemi evangeeliumi tagasilükkamise eest kõige kohutavamat hinda.

⁵ ¶ Ainuüksi kastid ei suutnud aaria usulis-kultuurilist süsteemi säilitada ja kui vähem arenenud usundid Dekkanist põhja poole tungisid, algas seal pikka-mööda meeletike ja lootusetuse ajastu. Just neil pimedail päevil tekkis igasugusest elust osavõtmist keelav kultus, mis on püsinud tänaseni. Paljud uued kultused olid avalikult ateistlikud, väites, et kui pääsemine on võimalik, siis võib seda saavutada vaid inimese enda pingutustega, kasutamata kellegi abi. Ent see õnetu filosoofia sisaldas ka väga paljusid Melkisedeki ja isegi Aadama õpetuste moonutatud osi.

⁶ ¶ Need olid ajad, mil pandi kokku hilisemad hinduistlikud pühakirjad, braahmanad ja upanišadid. Lükanud tagasi õpetused isiklikust religioonist, mis toetub üheainsa Jumalaga seotud isiklikule usukogemusele, ning saastunud Dekkanist tulvavate madalate ja nõrgestavate kultuste ning usutunnistuste antropomorfismidest ja taaskehastumistest, koges braahmanidest preesterkond ägedat reaktsiooni nendele kahjustavatele uskumustele; ilmnes selge suundumus otsida ja leida *tõelist reaalsust*. Braahmanid hakkasid India jumalusekäsitust antropomorfismidest vabastama, kuid komistasid seda tehes kahetsusväärsele veale — vabastasid jumalakäsituse isikulisusest — ja tulemuseks polnud kõrge ja vaimne Paradiisi-Isa ideaal, vaid kauge ja metafüüsiline idee kõikehõlmavast Absoluudist.

⁷ Püüdes oma seisundit säilitada, olid braahmanid Melkisedeki ainsa Jumala tagasi lükanud ja neile jäi vaid brahmanistlik hüpotees, see määramatu ja illusoorne filosoofiline mina, see ebaisikuline ja võimetu *too*, mis on jätnud India vaimuelu pärast seda õnnetu aega kuni kahekümnenda sajandini abitusse ja allaheitlikku olukorda.

⁸ ¶ Upanišadide kirjutamise ajal tekkis Indias budism. Ent vaatamata budismi tuhande aasta pikkusele võidukäigule ei suutnud see konkureerida hilisema hinduismiga; vaatamata kõrgemale moraalsele, kirjeldas budism Jumalat algul isegi ähmasemalt kui hinduism, mille jumalused olid vähemtähtsad ja isikulisemad. Lõpuks taandus budism Põhja-Indias sõjaka isla-

mi ees, mis omas selget käsitust Allahist kui universumi kõrgeimast Jumalast.

3. BRAHMANISTLIK FILOSOOFIA

¹ Kuigi brahmanismi kõrgeimaks faasiks oli vaevalt küll religioon, oli see tegelikult üks sureliku meele ülalmaid saavutusi filosoofia ja metafüüsika vallas. Olles kord alustanud lõpliku tõe avastamist, ei peatunud india meel enne, kui oli kokku puutunud peaaegu kõigi teoloogia aspektidega peale olulisima religioosse kontseptsiooni, kahesuse: kõigi universumi loodud-olendite Kõikse Isa eksistents ja nendesamade loodudolendite tõusukogemus teel igavese Isa juurde, kes on käskinud neil olla täiuslikud, nii nagu tema on täiuslik.

² Brahmani käsitusest leidis tolaeagne meel tegelikult mingi kõikjale ulatava absoluudi idee, sest seda postulaadina esitatud käsitust mõisteti korruga nii loova energiana kui ka kosmilise reaktsioonina. Brahman arvati olevat defineerimatu, nii et sellest võis aru saada vaid eitades järjestikku kõiki piiratud omadusi. Ilmselgelt oli tegemist usuga absoluutsesse, isegi lõpmatusse olendisse, kuid selles käsituses puudusid suures osas isikulised omadused ning seetõttu jäi see usklikele mittekogetavaks.

³ Selle uskumuse kohaselt oli brahman-narajaana absoluut, lõpmatu SEE ON — potentsiaalse kosmose ürgne loov jõud, läbi kogu igaviku staatiliselt ja potentsiaalselt eksisteeriv Kõikne Mina. Kui tolle aja filosoofid oleksid suutnud oma jumalusekäsituses astuda järgmise sammu ning näha brahmanit ühendava ja loovana, isiksusena, kellele loodud ja arengulised olendid võivad läheneda, siis oleks sellest õpetusest saanud kõige eesrindlikum Jumaluse-kirjeldus Urantial, sest see oleks hõlmanud jumaluse kogu tegevuse viit esimest tasandit ja võinud ehk aimata ka ülejäänud kahte tasandit.

⁴ Ainsa Kõikse Ülemhinge käsituse kui loodud-olendite eksistentsi kogusumma mõned aspektid viisid India filosoofid väga lähedale tõele Ülimast Olen-dist, ent neil polnud sellest tõest mingit kasu, sest nad ei suutnud oma teoreetilise monoteistliku sihi brahman-narajaana saavutamiseks välja arendada mõttekat või ratsionaalset isiklikku lähenemisviisi.

⁵ Karma põhimõtte põhjusliku seose jätkuvusest on samas väga lähedal tõele kõigi aegruumis sooritatud tegude vastukajalisest sünteesist Ülima kohalolekus Jumalusena, ent see postulaat ei näinud ette uskliku üksikisiku kooskõlastatud jõudmist Jumaluse juurde,

vaid seisnes ainult kogu isiksuse lõplikus neelamises Kõiksesse Ülemhinge.

⁶ Brahmanistlik filosoofia jõudis väga lähedale ka sisimas elavate Mõttekohandajate mõistmisele, kuid see arusaam moonduis tõe väärnimistamise tõttu. Õpetus, et hinges elab brahman, oleks sillutanud teed edasijõudnud usundile, kui seda kontseptsiooni poleks täielikult rikkunud uskumus, et inimesel ei olegi muud inimlikku isikupära peale sisimas elava Ülemhinge.

⁷ Õpetusega mina-hinge ühtesulamisest Ülemhingega hävitasid India teoloogid täielikult lootuse, et elu võiks jääda midagi inimlikku, midagi uut ja ainulaadset, mis on sündinud inimese tahte ja Jumala tahte liidust. Õpetus hinge tagasipöördumisest brahmanis on väga lähedane tõe Kohandaja tagasipöördumisest Kõikse Isa rüppe, kuid peale Kohandaja on veel midagi, mis jääb ellu, ja see on sureliku isiksuse morontiateisik. Nii olulise arusaama puudumine brahmanistlikust filosoofiast saigi sellele õpetusele saatuselikuks.

⁸ Brahmanistlik filosoofia on jõudnud lähedale paljudele universumit puudutavatele tõsiasiadele ja arvukatele kosmilistele tõdedele, kuid pole liigagi sageli suutnud eristada erinevaid reaalsustasandeid — absoluutset, transtsendentset ja piiritletud reaalsust. See ei ole arvestanud, et miski võib olla absoluutsel tasandil piiritletudillusoorne, kuid piiritletud tasandil absoluutselt reaalne. See ei ole tunnetanud ka Kõikse Isa isiksuse olemust, kellega saab isiklikult ühendusse astuda kõigil tasanditel, alates arengulise loodud-olendi piiratud Jumala-kogemusest kuni Igavese Poja piiritu kogemuseni Paradiisi-Isaga.

4. HINDUISM

¹ Sajandite möödudes on India elanikkond pöördunud teatud määral tagasi veedade iidsete rituaalide juurde, mida on mõjutanud Melkisedeki misjonäride õpetused ja põlistanud hilisem braahmanidest preesterkond. See vanim ja kosmopoliitsem maailma usund on budismi ja džainismi, hiljem aga islami ja ristiusu mõjul läbi teinud jätkuvaid muutusi. Ent selleks ajaks, kui Jeesuse õpetused Indiasse jõudsid, olid nad juba nii õhtumaiseks muutunud, et neist oli saanud „valge inimese usund”, seega hinduisti meelele kauge ja võõras.

² ¶ Praegune hinduistlik teoloogia kirjeldab nelja jumaluse ja jumalikkuse alanevat taset järgmiselt:

³ 1. *Brahman*, Absoluut, Lõpmatu, SEE ON.

⁴ ¶ 2. *Trimurti*, hinduismi ülim kolmsus. Selle esimene liige *Brahma* olevat loonud end ise brahmanist — lõpmatusest. Kui Brahmat ei samastataks nii lähedalt panteistliku Lõpmatuga, võiks see olla Kõikse Isa kontseptsiooni aluseks. Brahmat samastatakse ka saatusega.

⁵ 3. Teise ja kolmanda liikme, Šiva ja Višnu palveldamine kujunes välja esimesel aastatuhandel pärast Kristust. Šiva on elu ja surma isand, viljakusejumal ja hävituse isand. Višnu on äärmiselt populaarne tänu uskumusele, et ta kehastub aeg-ajalt inimkujul. Nii saab Višnu selles hindude kujutluses reaalseks ja elavaks. Mõned peavad kas Šivat või Višnut teistest ülemaks.

⁶ ¶ 4. *Veeda jumalused ja veedade-järgsed jumalused*. Paljud aarialaste iidset jumalad, näiteks Agni, Indra ja Soma, on jäänud Trimurti kolme liikme kõrval teisejärgulisteks. Alates veedade India varastest aegadest on tekkinud arvukalt jumalaid juurde ja needki on võetud hinduistlikku panteoni.

⁷ ¶ 5. *Pooljumalad*: üliinimesed, pooljumalad, kangelased, demonid, viirastused, kurjad vaimud, haldjad, koletised, paharetid ja hilisemate kultuste pühakud.

⁸ ¶ Hinduism pole küll suutnud India rahvast virgutada, kuid on samas olnud tavaliselt salliv religioon. Selle suur jõud peitub asjaolus, et see on osutunud kõige kohanemisvõimelisemaks, kõige amorfsemaks usundiks, mis on kunagi Urantial tekkinud. See on võimeline peaaegu piiramatult muutuma ja sel on ebataavaliselt paindlik kohanemisvõime, alates intellektuaalsete braahmanide kõrgetest poolmonoteistlikest mõtisklustest kuni rõhutatud klasside harimatute usklike madala fetišismini ja algeliste kultuslike tavadeni.

⁹ Hinduism on jäänud püsima tänu sellele, et moodustab sisuliselt India ühiskonna põhistruktuuri lahutamatu osa. See ei sisalda mingit suurustlevat hierarhiat, mida võiks häirida või rikkuda, vaid on rahva elustiiliga ühte põimunud. Hinduism suudab kõigist teistest kultustest paremini kohaneda muutuvate oludega ja suhtub sallivalt paljude teiste usundite omaksvõttu, pidades Gautama Buddhat ja isegi Kristust enast Višnu kehastusteks.

¹⁰ Tänapäeva Indias on hädasti vaja tutvustada Jeesuse evangeeliumi — Jumala isadust ja kõigi inimeste pojaseisust ning sellest tulenevat vendlust, mida teostatakse isiklikult armastava hoolekandetöö ja ühiskondliku teenistuse kaudu. Indias on olemas filosoofiline süsteem, kultusestruktuur; vaja on vaid dünaamilise armastuse elustavat sädet, mis kajastub Inime-

se Poja alguses evangeeliumis, kui see vabastada õhtumaistest dogmadest ja doktriinidest, mis on kaldunud muutma Miikaeli annetuselu valge inimese usundiks.

5. VÕITLUS TÕE EEST HIINAS

¹ Kui Saalemi misjonärid liikusid läbi Aasia, levitades õpetust Kõigekõrgemast Jumalast ja pääsemisest usu kaudu, võtsid nad suurel määral omaks nende maade filosoofia ja religioosse mõtte, kus viibisid. Ent Melkisedeki ja tema järeltulijate lähetatud õpetajad õigustasid neile pandud usaldust: nad jõudsid tõepoolest kõigi Euraasia mandri rahvasteni ja teise aastatuhande keskel enne Kristust saabusid Hiinasse. Si Fuki asus enam kui sada aastat saalemlaste keskus, kus koolitati hiinlastest õpetajaid, kes jätkasid õpetustööd kõikjal kollase rassi aladel.

² Otseselt selle õpetustöö tulemusena tekkis Hiinas taoismi varaseim vorm, mis oli hoopis teistsugune kui praegune samanimeline usund. Varases ehk prototaoismis olid liitunud järgmised tegurid:

³ 1. säilinud Singlangtoni õpetused, mis kandusid Shang-ti, Taevase Jumala käsitusse. Singlangtoni ajal muutus Hiina rahvas täiesti monoteistlikuks, suunates oma palved Ainsale Tõele, mida hiljem tunti kui Taeva Vaimu, universumi valitsejat. Kollane rass ei kaotanud seda varajast Jumaluse mõistet kunagi, kuigi järgnevatel sajanditel imbus nende usundisse vargsi palju alamaid jumalaid ja vaime;

⁴ ¶ 2. Saalemi religioon Kõigekõrgemast Loojast Jumalusest, kes annetab inimkonnale oma soosingu inimese usu tõttu. Kuid on liigagi tõsi, et selleks ajaks, kui Melkisedeki misjonärid jõudsid kollase rassi maadele, oli nende esialgne sõnum Machiventa aja Saalemi lihtsatest doktriinidest tunduvalt erinev;

⁵ ¶ 3. India filosoofide Brahma-Absoluudi kontseptsioon koos sooviga pääseda kõigest kurjast. Itta levivale Saalemi religioonile avaldasid võib-olla suurimat välist mõju India veedausu õpetajad, kes lisasid saalemlaste pääsemisideele oma Brahma-Absoluudi kontseptsiooni.

⁶ ¶ See liituskumus levis kõikjal kollase ja pruuni rassi aladel usulis-filosoofilise mõtte põhiideena. Jaapanis tunti seda prototaoismi šintoismina ja siingi, sellel Palestiina Saalemist kaugele jääval maal kuulis rahvas Machiventa Melkisedeki kehastumisest, kes elas maa peal selleks, et inimkond ei unustaks Jumala nime.

⁷ Hiinas segunesid ja liitusid kõik need uskumused hiljem üha ulatuslikuma esivanematekultusega.

Kuid hiinlased ei ole kunagi pärast Singlangtoni aega preestripoliitika abitusse orjusse vajunud. Kollane rass oli esimene, kes jõudis barbaarsest ikkest organiseeritud tsivilisatsioonini, sest ta oli esimene, kes suutis mingil määral vabaneda lõmitavast hirmust jumalate ees, kartmata isegi teiste rasside kombel surnute hingi. Hiinat tabas läbikukkumine seetõttu, et pärast varajast preestritest vabanemist ei suutnud ta edasi areneda, vaid langes peaaegu sama õnnetusse eksitusse, hakates kummardama esivanemaid.

⁸ ¶ Ent saalemlaste töö polnud asjatu. Hiina kuuenda sajandi suured filosoofid rajasid oma õpetused just nende evangeeliumile. Laozi ja Kong Fuzi aja kõlbeline õhkkond ja vaimsed tundmused kasvasid välja varasematest Saalemi misjonäride õpetustest.

6. LAOZI JA KONG FUZI

¹ Ligikaudu kuussada aastat enne Miikaeli saabumist näis Melkisedekile, kes oli lihast juba ammu lahkunud, et tema maapealsete õpetuste puhtust ohustab liialt nende ühtesulamine Urantia vanemate uskumustega. Korraks tundus, et tema missioon Miikaeli eelkäijana on isegi läbikukkumisoht. Ja kuuendal sajandil enne Kristust oli Urantia tunnistajaks laialt usutõe harukordsele avaldumisele vaimsete mõjurite tavatu koostoime tõttu, millest ei saanud lõpuni aru ka planeedi juhendajad. Mitme inimesest õpetaja kaudu taasesitati ja taaselustati Saalemi evangeelium ning suur osa sellest on samal kujul säilinud käesoleva ajani.

² Seda ainulaadset vaimse progressi sajandit iseloomustas suurte usu-, moraal- ja filosoofiaõpetajate ilmumine kõikjale tsiviliseeritud maailma. Hiinas tegutsesid kaks silmapaistvat õpetajat Laozi ja Kong Fuzi.

³ ¶ Laozi tugines otseselt Saalemi pärimustes sisalduvatele kontseptsioonidele, kui kuulutas, et Tao on kogu loodu Ainus Algpõhjus. Lao oli suure vaimse nägemusega inimene. Ta õpetas, et „inimese igavene saatus on igikestev liit Ülima Jumala ja Kõikse Kuninga Taoga”. Tema arusaamine lõplikust põhjuslikust seosest oli väga sügav, sest ta kirjutas: „Ühtsus tekib Absoluut Taost, Ühtsusest ilmub kosmiline Kahesus ning sellest Kahesusest tekib Kolmsus, Kolmsus on aga kogu reaalsuse ürgallikas.” „Kogu reaalsus on kosmose potentsiaalide ja tegelikkuste vahel alati tasakaalus ning neid hoiab pidevas kooskõlas jumalikkuse vaim.”

⁴ Laozi oli ka üks esimesi, kes tutvustas õpetust, et kurjale ei tohi tasuda kurjaga: „Headus sigitab headust, kuid tõeliselt heale sigitab ka kuri headust.”

⁵ Ta õpetas, et loodud-olend pöördub Looja juurde tagasi, ning kirjeldas elu kui isiksuse tekkimist kosmilistest potentsiaalidest, surma aga loodud-olendi isiksuse tagasipöördumisena koju. Tema käsitus tõelisest usust oli tavatu ja ta võrdles seda isegi „väikese lapse arusaamaga”.

⁶ Ta oli Jumala igavesest eesmärgist selgesti aru saanud, sest väitis: „Absoluutne Jumalus ei püüa võita, kuid võidab alati; ta ei sunni inimkonda, kuid on alati valmis inimeste tõelistele soovidele reageerima; Jumala tahe on igavene kannatlikkuses ja igavene selle väljenduse vältimatuses.” Ja tõelise uskliku kohta ütles ta, väljendades tõe, et õndsam on anda kui saada: „Hea inimene ei püüa tõe endale hoida, vaid pigem neid rikkusi oma kaaslastele annetada, sest selles seisneb tõe teostumine. Absoluutse Jumala tahe toob alati kasu, mitte kunagi ei hävita; tõelise uskuja eesmärgiks on alati tegutseda, kuid mitte kunagi sundida.”

⁷ Lao õpetus mittevastupanust ning *tegevuse* ja *sun-duse* eristamisest moondus hiljem uskumusteks „mitte midagi nägemisest, tegemisest ega mõtlemisest”. Ent Lao õpetus ei sisaldanud kunagi niisugust eksiarvamust, ehkki tema õpetus mittevastupanust aitas kaasa Hiina rahva patsifistlike kalduvuste kujunemisele.

⁸ Taoismil, mis on Urantias kahekümnendal sajandil populaarne, on väga vähe ühist selle vana filosoofi ülevate tundmuste ja kosmiliste arusaamadega, sest ta õpetas tõe nii, nagu seda tajus, väites, et just usk Absoluutse Jumalasse on selle jumaliku energia allikas, mis maailma muudab ja millega inimene tõuseb vaimsesse liitu Taoga, universumite Igavese Jumala ja Looja-Absoluudiga.

⁹ ¶ Kong Fuzi (Confucius) elas kuuendal sajandil, oli Laozi kaasaegne ja temast veidi noorem. Ta võttis oma õpetuste aluseks kollase rassi pika ajaloo paremad moraalitraditsioonid ning teda mõjutasid mõnevõrra ka Saalemi misjonäride säilinud pärimused. Tema töö seisnes põhiliselt vanaaja filosoofide tarkuseterade kokkukoondamises. Oma eluajal polnud ta õpetajana tunnustatud, kuid hiljem on tema kirjutised ja õpetused nii Hiinas kui ka Jaapanis suurt mõju avaldanud. Kong Fuzi heitis väljakutse šamaanidele, asendades maagia kõlblusega. Kuid ta tegi liiga head tööd; ta muutis *korra* uueks ebajumalaks ja tõstis ausse esivanemate tavad, mis on hiinlaste seas hinnatud veel selle raamatu kirjutamise ajalgi.

¹⁰ Kong Fuzi moraalijutlused põhinesid teorial, et maine eluviis on taevase eluviisi moonutatud vari, et ajaliku tsivilisatsiooni tõeline algkuju on taeva igavese

korra peegeldus. Potentsiaalne jumalakäsitus allutati konfutsianismis peaaegu täielikult Taeva Tee, kosmose algkuju rõhutamisele.

¹¹ Lao õpetusi hoiavad hommikumaaal alal veel vaid vähesed, kuid Kong Fuzi kirjutised on saanud sellest ajast saadik pea kolmandiku urantialaste kultuuri moraalisüsteemi aluseks. Kong Fuzi juhised talletasid küll minevikust parima, kuid suhtusid mõnevõrra vaenukult hiina uurivasse vaimu, mis oli loonud need nii hardalt austatud saavutused. Nende õpetuste mõjuga võitlesid edutult nii Chin Shi Huang Ti keiserlikud jõupingutused kui ka Mo Ti õpetused, mis ei kuulutanud eetilisel kohusetundel, vaid jumalaarmastusel põhinevat vendlust. Mo Ti püüdis uue tõe iidset otsingut taas lõkkele puhuda, kuid tema õpetused ei suutnud jagu saada Kong Fuzi jüngrite energilisest vastupanust.

¹² Nagu paljud teisedki vaimsed ja moraaliõpetajad, nii tõsteti ka Kong Fuzi ja Laozi neil Hiina vaimupimeduse ajastutel — mis vaheldusid taoistliku usu alakäigu ning moondumise ja Indiast tulnud budistlike misjonäride mõjuga — lõppkokkuvõttes oma poolehoidjate poolt jumalusteks. Neil vaimse languse saanditel mandus kollase rassi religioon haletsusväärseks usundiks, mis kubises kuraditest, draakonitest ja kurjadest vaimudest, kes kõik tähistasid valgustamata sureliku meelega tagasipöörduvaid hirme. Oma edasijõudnud religiooniga kunagi inimühiskonna esirinnas seisnud Hiina jäi teistest maha oma ajutise võimetuse tõttu liikuda edasi sellel tõelisel Jumalast teadlikkuse arengu teel, mis on vältimatu nii sureliku indiviidi kui ka keeruliste ja komplekssete tsivilisatsioonide tõeliseks progressiks ja iseloomustab kultuuri ja ühiskonna arengut aja ja ruumi evolutsioonilisel planeedil.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

¹ Samal ajal, kui Hiinas tegutsesid Laozi ja Kong Fuzi, kerkis Indias esile veel üks suur tõeõpetaja. Gautama Siddharta sündis kuuendal sajandil enne Kristust Põhja-India provintsis Nepaalis. Tema poolehoidjad on hiljem vihjanud, et ta oli muinasjutuliselt rikka valitseja poeg, kuid tegelikult oli Siddharta ühe vähetähtsa hõimujuhi troonipärija. See juht valitses üht Himaalaja põhjaosa väikest ja eraldatud mägiorgu selle elanike vaikival nõusolekul.

² Pärast kuus aastat kestnud kasutatud joogaga tegelemist sõnastas Gautama teooriad, mis arenesid budistlikuks filosoofiaks. Siddharta võitles otsustavalt, kuid tulutult tugevneva kastisüsteemi vastu. Selle noore prohvetist vürsti ülev siirus ja ainulaadne isetus

meeldis tolleaegsetele inimestele väga. Ta eemaldus tavast püüelda isikliku pääsemise poole füüsiliste kannatuste ja valu kaudu. Ja ta kutsus poolehoidjaid üles levitama oma evangeeliumi kogu maailmas.

³ Indias valitseva segaduse ja äärmuslike kultuslike tavade seas tundusid Gautama tervest mõistusest lähtuvad ja mõõdukamad õpetused värskendava leevenusena. Ta mõistis jumalad, preestrid ja nendele ohverdamised avalikult hukka, kuid ka tema ei suutnud tajuda Ainsa Kõikse *isiksust*. Uskumata individuaalsete inimhingede olemasolusse, asus Gautama muidugi sõjakalt võitlema igivana usuga hingede rändamisse. Ta tegi ülla katse päästa inimesed hirmust ja panna nad end suure universumis koduselt tundma, kuid ei suutnud neile kätte näidata teed sellesse tõususuurelike tõelisesse taevasesse koju — Paradiisi — ning igavese eksistentsi üha avarduvasse teenistusse.

⁴ Gautama oli tõeline prohvet ja kui ta oleks kuulunud eremiit Godadi juhiseid, oleks ta kogu India üles äratanud innustusega, mille oleks andnud usu kaudu pääsemist kuulutanud Saalemi evangeeliumi taaselusumine. Godad põlvnes perekonnast, mis oli alal hoidnud Melkisedeki misjonäride pärimused.

⁵ Gautama asutas Benaresis oma kooli ja selle teisel tegutsemisaastal jutustas õpilane Bautan oma õpetajale Saalemi misjonäride käest kuulnud pärimuse Melkisedeki ja Aabrahami lepingust. Kuigi Siddharta ei olnud Kõiksest Isast eriti selget arusaama, võttis ta kõrgema õpetuse — usu kaudu pääsemise kui lihtsa uskumuse — omaks. Ta kuulutas seda oma poolehoidjatele ja hakkas saatma õpilasi kuuekümmneliikmeliste rühmadena kuulutama India rahvale rõõmusõnumit tasuta pääsemisest ja sellest, et kõik inimesed, nii ülikud kui ka alamad, võivad saavutada õndsuse, kui usuvad õiglusesse ja õigusesse.

⁶ Gautama naine uskus oma mehe evangeeliumisse ja asutas nunnaordu. Tema pojast sai isa järeltulija, kes seda kultust tunduvalt avardas; poeg mõistis uut ideed usu kaudu pääsemisest, kuid tema usk Saalemi evangeeliumisse — jumaliku soosingu saavutamisse ainuüksi usu kaudu — lõi tema hilisematel eluaastatel vankuma ja eakana surses olid tema viimased sõnad: „Saavutage oma pääsemine ise.”

⁷ ¶ Kui Gautama üleüldise pääsemise evangeeliumi kuulutati selle parimal kujul, vabana ohverdamistest, piinamistest, rituaalidest ja preestritest, siis oli see oma aja kohta revolutsiooniline ja hämmastav õpetus. Ning see jõudis üllatavalt lähedale Saalemi evangeeliumi taaselusamisele. See tõi abi miljonitele meeleheitel hingedele ja on vaatamata hilisemate sajandi-

te grotesksetele moonutustele miljonite inimolendite lootus ka praegu.

⁸ Siddharta õpetas tõde palju enam, kui on säilinud tema nime kandvates praegustes kultustes. Praegune budism ei vasta rohkem Gautama Siddharta õpetustele kui ristiusk Jeesus Naatsaretlase õpetustele.

8. BUDISM

¹ Budistiks saamiseks tuli kuulutada üksnes avalikult oma usku, tsiteerides lohutussõnu: „Ma leian lohutust Buddhast, ma leian lohutust õpetusest, ma leian lohutust vennaskonnast.”

² Budism sai alguse ajaloolisest isikust, mitte müüdist. Gautama pooldajad nimetasid teda Šastaks, mis tähendab meistrit või õpetajat. Gautama ise ei püüdnud küll ennast ega oma õpetusi üleinimlikena näidata, kuid jüngrid hakkasid teda juba varakult *valgustatuks*, Buddhaks hüüdma, hiljem aga Šakjamuni Buddhaks.

³ ¶ Gautama evangeelium põhines algselt neljal õilsal tõel:

⁴ 1. kannatuse õilsad tõed;

⁵ 2. kannatuse põhjused;

⁶ 3. kannatuse kaotamine;

⁷ 4. tee kannatuse kaotamisele.

⁸ ¶ Kannatuse ja sellest pääsemise õpetusega oli tihedalt seotud kaheksaosalise tee filosoofia: õiged vaated ja taotlused, õige kõnelemine, käitumine, elatise hankimine, püüdlemine, hoolikus ja mõtisklemine. Gautama ei püüdnud hävitada kannatustest pääsemiseks kõiki pingutusi, ihasid ja kiindumusi; tema õpetus pidi pigem kirjeldama surelikule inimesele, kui asjatu on siduda kõiki oma lootusi ja püüdlusi vaid ajalike sihtide ja aineliste eesmärkidega. Tõeline usklik ei tohiks loobuda oma kaaslas armastamast, kuid peaks nägema selle ainelise maailma seostest ka kaugemale, igavese tuleviku reaalsusi.

⁹ ¶ Gautama jutlustas viit moraalinõuet:

¹⁰ 1. ära tapa;

¹¹ 2. ära varasta;

¹² 3. ära ole voorusetu;

¹³ 4. ära valeta;

¹⁴ 5. ära joo joovastavaid jooke.

¹⁵ ¶ Oli veel mitu täiendavat ehk teisejärgulist käsku, mida usklikud võisid järgida omal valikul.

¹⁶ ¶ Siddharta uskusk küll vaevalt inimisiksuse surematusse, tema filosoofia nägi ette vaid teatava funktsionaalse jätkumise. Ta ei piiritlenud kunagi selgelt,

mida tuleks tema arvates nirvaana õpetusse lülitada. Asjaolu, et nirvaanat sai teoreetiliselt kogeda ka sureliku eksistentsi ajal, näitas, et seda ei peetud täiesti olematuks muutumise seisundiks. See tähendas ülima valgustatuse ja taevaliku õndsuse seisundit, kus kõik inimest ainelise maailma külge aheldavad kütked on katkenud; vabanetakse sureliku elu ihadest ja pääsetakse igasugusest ohust kogeda kunagi veel taaskehas- tumist.

¹⁷ Gautama algse õpetuse kohaselt saavutatakse pääsemine inimlike pingutustega, jumaliku abita; selles pole ruumi päästvatele usule ega üleinimlike jõudude poole palvetamisele. Et ebausku Indias miinimumini viia, püüdis Gautama võõrutada inimesi pääsemiseks maagiat kasutamast. Ja nii tehes jättis ta järglastele vabad käed tõlgendada oma õpetusi valesti ja kuulutada, et kõik inimlikud püüdlused on vastikud ja valulikud. Tema järeltulijad jätsid arvestamata asjaolu, et suurim õnn seondub vääriliste sihtide aruka ja entusiastliku püüdlamisega ning et niisugused saavutused tähendavad tõelist edenemist kosmilises eneseteostuses.

¹⁸ Siddharta õpetuse suur tõde seisnes absoluutse õigluse universumi kuulutamises. Ta õpetas parimat jumalata filosoofiat, mille surelik inimene on kunagi välja mõelnud; see oli ideaalne humanism, mis kaotas väga tõhusalt kõik ebausku, maagiliste rituaalide ja vaimu- või demonihirmu alused.

¹⁹ Budismi algse evangeeliumi suur nõrkus peitus selles, et see ei kujundanud välja omakasupüüdmatu ühiskonnateenimise religiooni. Budistlik vennaskond ei olnud kaua aega mitte usklike vennalik ühendus, vaid pigem õpetajateks õppijate kogukond. Gautama keelas neil raha vastu võtta, püüdes sellega ära hoida hierarhiate kujunemist. Gautama ise oli äärmiselt seltsiv, tema elu oli tegelikult palju ülevam kui ta jutlused.

9. BUDISMI LEVIK

¹ Budism õitses, sest see pakkus pääsemist Buddhasse ehk valgustatusse uskumise kaudu. See esindas Melkisedeki tõdesid enam kui ükski teine religioosne õpetus kogu Ida-Aasias. Ent usundina levis budism laiemalt alles siis, kui sellega läks enesekaitseks kaasa alamasse kasti kuuluv monarh Ašoka, kes oli pärast Egiptuse valitsejat Ehnatoni üks tähelepanuväärsemaid Melkisedeki ja Miikaeli vahelise perioodi tsiviilvalitsejaid. Ašoka ehitas budistidest misjonäride kihutustöö abiga üles suure India impeeriumi. Kahetkümmne viie aasta jooksul koolitas ta välja üle seitsmeteistkümmne tuhande misjonäri ja saatis nad kogu

tuntud maailma kaugeimate piirideni. Ta muutis budismi ühe põlvkonnaga pooles maailmas domineerivaks usundiks. See juurduis peagi Tiibetis, Kašmiiris, Sri Lankas, Birmas, Jaaval, Siiamis, Koreas, Hiinas ja Jaapanis. Ja üldiselt võttes oli tegu märgatavalt kõrgema religiooniga kui need, mida ta välja tõrjus või täiustas.

² Budismi levik selle kodumaalt Indiast üle kogu Aasia on üks põnevamaid lugusid siiraste usklike vaimsest pühendumisest ja järjekindlast misjonitööst. Gautama evangeeliumi õpetajad ei trotsinud ainult maismaal kulgevate karavaniteede, vaid ka Hiina merede ohte, kui täitsid oma missiooni kogu Aasia mandril, viies kõigile rahvastele sõnumi oma usust. Ent see budism ei olnud enam Gautama lihtne õpetus, vaid imedest täidetud evangeelium, mis tegi Siddharta jumala. Ja mida kaugemale levis budism oma kodust India mäestikes, seda vähem sarnanes see Gautama õpetustega ja seda rohkem religioonidega, mida ta välja tõrjus.

³ Hiljem mõjutas budismi Hiinas väga palju taoism, Jaapanis šintoism ja Tiibetis ristiusk. Tuhanda aasta pärast budism Indias lihtsalt närbus ja hääbus. See brahmaniseerumine ja alistus hiljem islamile, mujal hommikumaaadel mandus aga rituaaliks, mida Gautama Siddharta poleks kunagi tunnustanud.

⁴ Lõunas püsis Siddharta õpetuste fundamentalistlik stereotüüp Sri Lankas, Birmas ja Indo-Hiina poolsaarel. See on budismi hinajaana haru, mis hoiab kinni varasest ehk mitteühiskondlikust doktriinist.

⁵ Ent Gautama pooldajate Hiina ja Põhja-India rühmad olid hakanud juba enne India kokkuvarisemist välja töötama mahajaana õpetust „laiast teest“ pääsemisele, mis vastandus lõunapoolsetele puristidele, kes pidasid kinni hinajaanast ehk „kitsast teest“. Mahajaana pooldajad loobusid budismile omastest sotsiaalsetest piirangutest, misjärel see budismi põhjapoolne haru arenes edasi Hiinas ja Jaapanis.

⁶ Budism on tänapäeval elav ja kasvav usund, sest sel on õnnestunud säilitada paljud oma poolehoidjate kõrgeimad kõlbelised väärtused. See soodustab hingerahu ja enesekontrolli, lisab meelekindlust ja õnnetunnet ning aitab leevendada kurbust ja leina. Sellesse filosoofiasse uskujad elavad paremat elu kui paljud need, kes sellesse ei usu.

10. TIIBETI RELIGIOON

¹ Tiibetist võib leida Melkisedeki õpetuste ning budismi, hinduismi, taoismi ja ristiusu veidraima koosluse. Kui budistlikud misjonärid saabusid Tiibetisse,

leidsid nad eest pea samasuguse ürgühiskonna, nagu varased ristiusu misjonärid Euroopa põhjapoolsete hõimude seas.

² Need lihtsameelsed tiibetlased ei tahtnud oma iidsest maagiast ja amulettidest päriselt loobuda. Tiibeti praegusi usutseremooniaid uurides kohtad raseeritud peaga preestrite liialt suureks paisunud vennaskonda, kelle keeruliste rituaalide juurde kuuluvad kellelukesed, vaimulikud laulud, viiruk, rongkäigud, palvehelmed, kujukesed, amuletid, pildid, püha vesi, uhked rüüd ja viimistletud koorilaulud. Neil on jäigad dogmad ja kristalliseerunud usutunnistused, müstilised riitused ja erilised paastud. Nende hierarhias on koht munkadel, nunnadel, abtidel ja dalai-laamal. Nad palvetavad inglite, pühakute, Püha Ema ja jumalate poole. Nad käivad pihil ja usuvad puhastustuld. Neil on avarad kloostrid ja suurejoonelised katedraalid. Nad kordavad lõputult oma pühi rituaale ja usuvad, et need tseremooniad kindlustavad pääsemise. Palved kinnitatakse rattale, mille pööramine arvatavalt palved täidab. Ühegi nüüdisaja rahva seas ei peeta kinni nii paljude religioonide nii paljudest tavadest. On vältimatu, et niisugune üha kuhjuv liturgia muutub erakordselt tülikaks ja talumatult koormavaks.

³ Tiibetlastel on midagi kõigist maailma juhtivatest usunditest, välja arvatud Jeesuse evangeeliumi lihtsatest õpetustest, mis räägivad Jumala pojaseisusest, inimeste vendlusest ja üha ülenevast kodakondsusest igaveses universumis.

11. BUDISTLIK FILOSOOFIA

¹ Budism jõudis Hiinasse esimesel aastatuhandel pärast Kristust ja sobis hästi kollase rassi usukommitega. Esivanemaid kummardades olid nad juba pikka aega surnute poole palvetanud, nüüd said nad palvetada ka nende eest. Budism sulas peagi kokku hääbuva taoismi säilinud rituaalsete tavadega. See oli uus sünteetiline usund, mis sai oma templite ja selgelt piiritletud usutseremooniaga peagi Hiina, Korea ja Jaapani rahvaste üldtunnustatud kultuseks.

² Kuigi mõnes mõttes on kahju, et budism toodi maailma alles pärast seda, kui Gautama pooldajad olid selle kultuse traditsioone ja õpetusi niivõrd moonutanud, et Gautamast oli saanud jumalik olend, osutus see paljude imedega kaunistatud müüt tema inimelust väga atraktiivseks budismi põhjapoolse ehk mahajaana evangeeliumi pooldajatele.

³ Mõned tema hilisemad poolehoidjad õpetasid, et Šakjamuni Buddha vaim pöördub elava buddhana perioodiliselt maa peale tagasi, avades sel viisil tee Budd-

ha kujude, templite, rituaalide ja petistest „elavate buddhade” lõputuks püsimiseks. Nii leidis suure India protestandi religioon lõpuks ennast aheldatuna nendesamade tseremoniaalsete tavade ja rituaalsete lau- lude külge, mille vastu oli nii kartmatult võidelnud ja mida nii ägedalt hukka mõistnud.

⁴ ¶ Budistlik filosoofia tegi suure edusammu igasuguse tõe suhtelisuse mõistmises. Budistid on suutnud selle hüpoteesi rakendamise kaudu lepitada ja kooskõlastada lahknevusi, mis leiduvad nii nende enda religioossetes kirjutistes kui ka nende ja paljude teiste pühakirjade vahel. Õpetati, et väike tõde on väikese meele ja suur tõde suure meele jaoks.

⁵ See filosoofia kätkes ka seisukohta, et igas inimeses peitub buddha (jumalik) loomus ja et inimene suudab selle sisemise jumalikkuse teostada omaenda püüdluste kaudu. Ning see õpetus on üks selgemaid sisimas elava Kohandaja kirjeldusi Urantia usundites.

⁶ Ent Siddharta algse evangeeliumil, nagu tema poolehoidjad seda tõlgendasid, oli üks suur puudus ja see seisnes püüdes vabastada inimmina täielikult kõigist kõlbelistest kitsendustest mina eraldamise teel objektiivsest reaalsusest. Tõeline kosmiline eneseteostus tuleneb samastumisest kosmilise reaalsusega ja piiritletud energia, meele ning vaimu keskkonnaga, mida piirab ruum ja tingib aeg.

⁷ Ent kuigi budismi tseremooniad ja välised kombed saastusid tugevasti nende maade tseremooniate ja kommetega, kuhu see usk levis, ei toimunud samalaadset allakäiku aeg-ajalt sellesse mõtte- ja usukoolkonda kuuluvate suurte mõtlejate filosoofilises elus. Enam kui kaks tuhat aastat on Aasia parimad pead keskendunud absoluutse tõe ja Absoluudi tõe väljaselgitamisele.

⁸ Niisuguse üleva absoluudikontseptsiooni areng toimus paljusid erinevaid mõtteradu ja käänulisi arutluskäike pidi. Selle igavikuõpetuse tõus polnud sugugi sama selgepiiriline kui jumalakäsituse areng heebrea teoloogias. Siiski jõudsid budistid teatavatele laiapiirilistele mõttetasanditele, kus peatuda ja siis edasi liikuda, kujundades endale pilti universumite Esmaallikast.

⁹ ¶ 1. *Legend Gautamast.* See käsitus põhines ajaloolisel faktil — India prohvetist vürsti Siddharta elul ja õpetustel. Sajandite jooksul üle Aasia avaruste levides kujunes sellest legendist muinasjutt, milles Gautama polnud enam üksnes valgustatu, vaid omandas uusi omadusi.

¹⁰ ¶ 2. *Buddhade paljusus.* Arutleti, et kui Gautama tuli tõesti India rahvaste juurde, siis on inimkonda kindlasti ka varasemas minevikus õnnistatud teiste tõeõpetajatega ning kahtlemata õnnistatakse nendega ka tulevikus. Sellest arenes välja õpetus, et buddhasid on palju, piiramatul ja lõpmatul arvul, ning et igaüks võib püüda temaks saada — saavutada Buddha jumalikkust.

¹¹ ¶ 3. *Absoluutne Buddha.* Selleks ajaks kui buddhade arv lähenes lõpmatusele, tekkis tolle aja mõtlejatel vajadus see kohmakas käsitus taas ühendada. See tõttu hakati õpetama, et kõik buddhad on vaid mingi kõrgema olemuse, mingi lõpmatu ja tingimatu eksistentsi Igavese Ainsa, mingi kogu reaalsuse Absoluutse Allika avaldumisvormid. Sestsaadik eraldub budismi Jumaluse käsitus oma kõrgeimas vormis Gautama Siddharta inimisikust ja astub kõrvale antropomorfsetest kitsendustest, mis seda on ohjanud. Seda viimast käsitust Igavesest Buddhast võib hästi samastada ka Absoluudiga, mõnikord on see isegi sama mis lõpmatu MINA OLEN.

¹² ¶ Kuigi see Absoluutse Jumaluse idee ei saavutanud Aasia rahvaste seas kunagi suurt populaarsust, võimaldas see siiski nende maade intellektuaalidel oma filosoofiat ühtsustada ja kosmoloogiat kooskõlastada. Kontseptsioon Buddhast-Absoluudist on kohati poolisikuline, kohati täiesti ebaisikuline — isegi lõpmatu loov jõud. Niisugused kontseptsioonid on küll abiks filosoofiale, kuid pole olulised usulise arengu seisukohalt. Isegi inimtaolisel Jahvel on enam religioosset väärtust kui budismi või brahmanismi lõpmatult kaugel Absoluudil.

¹³ Aeg-ajalt arvati isegi, et lõpmatu MINA OLEN sisaldab Absoluuti. Ent neist arutlustest oli vähe kasu näljastele rahvahulkadele, kes ihaldasid kuulda töötusesõnu, lihtsat Saalemi evangeeliumi, et usk Jumalasse kindlustab jumaliku soosingu ja igavese ellujäämise.

12. BUDISMI JUMALAKÄSITUS

¹ Budismi kosmoloogial oli kaks suurt nõrkust: selle saastatus paljude India ja Hiina ebauskuudega ja Gautama ülendamine algul valgustatuks ja seejärel Igaveseks Buddhaks. Nii nagu ristiusk on kannatanud paljude ekslike inimfilosoofiate omaksvõtmise all, kannab ka budism oma inimlikku sünnimärki. Ent Gautama õpetused on viimase kahe ja poole aastatuhande jooksul edasi arenenud. Buddha kontseptsioon ei seostu valgustatud budistile rohkem Gautama inimisiksusega kui Jehoova samastub valgustatud

kristlasele Hoorebi vaimdeemoniga. Puudulik terminoloogia koos vanaaja nimede sentimentaalse säilitamisega ei võimalda sageli religioosete käsituste arengu tõelisest tähendusest aru saada.

² ¶ Järk-järgult hakkas budismis ilmneva Absoluudist erineva Jumala käsitus. Selle juured pärinevad kaugetest aegadest, mil kitsa tee ja laia tee pooldajad neid mõisteid eristama hakkasid. Just hilisemas budismi harus sai lõpuks küpseks kahene käsitus Jumalast ja Absoluudist. Jumalakäsitus arenes välja aste-astmelt, sajand sajandi järel, kuni lõpuks kujunes Jaapanis tänu Ryonini, Honen Shonini ja Shinrani õpetustele Amida Buddha usuks.

³ Nende usklike seas õpetatakse, et hing võib surma kogedes soovida viibida enne nirvaanasse ehk lõplikku eksistentsi astumist veidi aega Paradiisis. Kuulutatakse, et see uus pääsemine on saavutatav usuga Lääne Paradiisi Jumala Amitabha jumalikku halastusse ja armastavasse hoolitsusse. Amidistid tunnistavad oma filosoofias Lõpmatut Reaalsust, mis on väljaspool iga-sugust lõplikku surelikku arusaamisvõimet; nad hoiavad oma religioonis kinni usust kõigile halastavasse Amitabhasse, kes armastab maailma niivõrd, et ei lasse ühelgi surelikul, kes tõelises usus ja puhta südamega tema nime hüüab, ilma jääda Paradiisi taevalikust õndsusest.

⁴ Budismi tohutu jõud seisneb asjaolus, et selle pooldajatel on vabadus valida tõde kõigist religioonidest; niisugune valikuvabadus on olnud iseloomulik

vähestele Urantia uskudele. Shini sekt Jaapanis on saanud selles suhtes üheks maailma progressiivsemaks usurühmaks; nad on taaselustanud Gautama pooldajate iidse misjonäri vaimu ja hakanud saatma teiste rahvaste sekka õpetajaid. Kahekümnenenda sajandi esimesel poolel pärast Kristust usklike seas ilmnev valmisolek võtta tõde omaks kõigist võimalikest allikatest on tõesti kiiduväärt suundumus.

⁵ Budism ise elab kahekümnenadal sajandil läbi taassündi. Sidemed ristiusuga on tunduvalt tugevdanud budismi sotsiaalseid aspekte. Vennaskonna prees-termunkade südameis on taas süttinud õppimissoov ja hariduse levik kogu selles usuruumis kutsub kindlasti esile uue edasimineku religiooni arengus.

⁶ Käesoleva kirja koostamise ajal loodab suur osa Aasiast budismile. Kas see ülev usk, mis on nii vapralt läbi mineviku pimedate ajastute tänaseni kandunud, võtab veel kord vastu avardunud tõe kosmiliste reaalsuste kohta, nagu India suure õpetaja jüngrid kuulasid kunagi tema uut tõekuulutust? Kas see iidne usk reageerib taas uute Jumala ja Absoluudi käsituste virgutavatele stiimulitele, mida on nii kaua otsinud?

⁷ ¶ Kogu Urantia ootab Miikaeli õilistavat sõnumit, mida ei koorma üheksateist sajandit kestnud kokupuutest arengulist päritolu usunditega kuhjunud doktriinid ja dogmad. Kell on löömas tundi, mil budistidele, kristlastele, hinduistidele ja isegi kõigi teiste uskude usklikele ei esitata enam evangeeliumi Jeesusest, vaid Jeesuse evangeeliumi elavat, vaimset tõde.

⁸ [Esitanud Nebadoni Melkisedek.]